

Segurament volies ser feliç. Feliç com el primer comte Arnau, que viu i es satisfà, que és vital, lleuger i sorollós, que no troba impediment encara que n'hi hagi, perquè en el seu cap no hi ha lloc per a les desil·lusions. Un home que no arrossegaria l'ànima ni deixaria que les arestes esmolades la hi esquincessin: un home que no és com tu, Arnau.

Però a tu tant t'és. Baixes pel Call i, ara sí, sents una buidor a l'estómac, els sentits se t'ennuolen i tot perd nitidesa; creus que és de no menjar, però el cap se t'omple de sons, de músiques, de timbals d'orgia que et recorden el que ja saps i no vols escoltar: que no has estat roure, ni penya, ni mar esvalotat, que no has estat home sobre-home, perquè

no n'has tingut la voluntat. Una onada de vergonya t'escalfa les galtes. I, immediatament, com aquell que té un mal pensament, sacseges el cap per esbravar aquest martelleig: ja ets davant del teu piset. T'afanyes a posar la clau al minúscul pany que t'obre la porta i et retorna a la teva monòtona i sòlida petitesa. Ara et sents segur; aquí, les veus de la terra no hi tenen cabuda; aquí, les veus de la terra es fonen.

Et tapes les orelles. No vols escoltar les veus, no vols, ni tan sols, recordar-les. Vius –o hauria de dir *mors*– convençut que t'han pres la vida, i no t'adones que, cada cop que t'oblides de recordar que ets viu, lentament, és ella, erma i muda, qui regalima a través dels porus de la teva pell lànguida i encara tèbia.

Pau Cañiguer Batlló té 21 anys, és fill de Torroella de Montgrí i ha crescut a la població de Llagostera, situada a l'extrem sud del Gironès. Se sap de memòria algun fragment de March, Shakespeare i Dant.

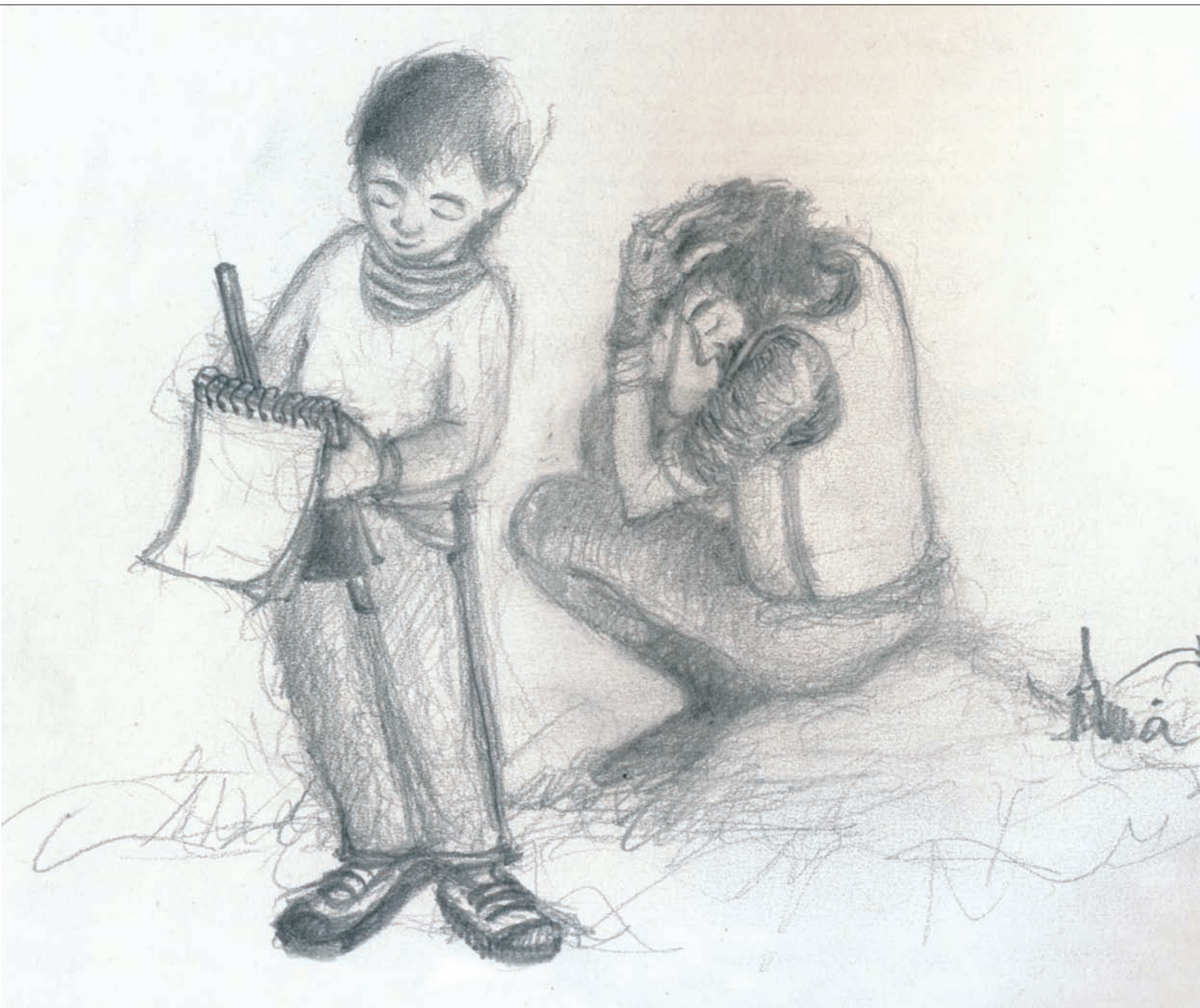
Paparazzi

«Jo sóc sols dels meus braços i els meus passos», es repetia el comte quan va arribar a Girona, un temps després de l'afer amb l'Adalaisa. Era un matí rúfol, i els núvols mal desfets li recordaven la frondosa cabellera de la monja. Després d'una aventura com aquella sempre feia el mateix: gaudia rememorant la història amb qualsevol objecte que trobava. Un pujol es convertia en pit i un pont en entrecuix. S'ensonyava en el seu pensament, convençut que era l'univers qui disposava la poesia del seu viure.

El cert és que no havia estat mai a Girona. De lluny semblava una fortificació de somni. Ciutat de roca lliça, alta, impecable. L'havia atret. De prop era un casalot abandonat. Carrers buits travessats només pel

xiulet del vent. La pedra, perfecta a la distància, se li apareixia ara gastada, plena d'esquerdes. Creuà el pont i a l'última passa un tremolor desconegut se li enfilà per les puntes dels peus i s'apoderà d'ell fins a desfer-li el fantasmeig.

De cop i volta, el comte es sentí estranyament marejat. Ho atribuï a la incandescència crònica del seu cavall de flames. Fermà l'animal a un costat del pont i s'encaminà pels carrerons estrets dels volts de la catedral. Abans, però, l'encontre amb la lleona. Lluny de caure en el reclam amorós que aquesta li feia amb el cul, sentí un segon calfred, premonitori. No volgué encarrar-s'hi físicament (por al ridícul) i continuà, apresat per la mirada de l'estàtua que li recorria l'esquena.

Feia estona que el migdia s'havia esmunyit sense que el sol hagués deixat rastre de llum o calor. Aquells núvols mal desfets aïllaven la ciutat i el pobre comte hi estava immers. Com més caminava, més s'ensopia. Veia els jardins espinosos i abandonats, com el seu propi cor. Quin sentiment de no-res davant les escales de la Catedral! I l'aigua, afluent de màgia negra, escolant-se per tot arreu. Ja ho havia dit abans, però el pobre comte no havia estat mai a Girona i no en sabia res, dels seus parany.

A la fi del dia, vençut i desmoralitzat com mai, la imatge de l'Adalaisa li tornà a la ment amb una força destructora. Aquesta vegada no com un fantasieig

idealitzat, sinó com el que havia sigut: un crim macabre. No havia vist ningú en tota la passejada. Un instant sublim: s'assegué i rompé a plorar. Era un plor tètric, desentrenat. De fet, era un primer plor.

Fou llavors que del racó més profund aparegué un nen escanyolit, fill de Girona, que gargotejava en una llibreta antiga. Es miraren als ulls i es compregueren. El comte s'agenollà i començà a suplicar-li que no expliqués res del que havia vist, que li regalaria un cavall, el faria baró i seria un dels homes més poderosos de la ciutat. El nen somrigué, maliciosament. Només va escriure: «Es vanagloriava de ser sols dels seus braços i dels seus passos i en realitat era un tou».